

РЕШЕНИЕ

№ 1722

гр. София, 17.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 24.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **2172** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на Н. Г. З., чрез адв. А. Черногорски срещу Решение № 1040-21-54/28.01.2020г. на директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-9837-4/03.09.2019 г. на За Ръководител на осигуряването за безработица. Релевират се доводи, че Разпореждане № 214-00-9837-4/03.09.2019г., издадено от А. К.- гл. експерт по осигуряването ПОБГВ при ТП на НОИ С. град и потвърждаващото го Решение 1040-21-54/28.01.2020г., издадено от Т. В. Директор на ТП на НОИ- С. град били нищожни, незаконосъобразни, неправилни, непълни и неаргументирани, издадени в нарушение на процесуалноправните и материалноправните разпоредби на КСО и АПК. Недопустимо било една структурна единица „Ръководител на осигуряването за безработица“ да има множество ръководители в един и същ времеви период. Твърди се наличие на съществено процесуално нарушение на административното производство, а именно били нарушени процесуалните права на Н. З. за участие в административното производство и правото на защита като обжалва предходни разпореждания. Допуснати били и процесуални нарушения в Разпореждане № 214-00-9837-4/03.09.2019г., в което административният орган е посочил за правно основание нормата на чл. 114, ал.3, вр. чл. 114, ал.2, т.2 от КСО. Според жалбоподателя доколкото в КСО нямало процесуални разпоредби, които да определят

как протича това производство, следвало субсидиарно да се приложат процесуалните разпоредби по АПК. В случая административното производство започнало с подаване на Заявление за предоставяне на обезщетение за безработица, по което е издадено Разпореждане № 214-00-9837-1 /2018г. от ТП на НОИ - С. град, което е окончателно и приключило с предоставяне на последното месечно обезщетение или на 30.06.2019г., то съгласно процесуалните разпоредби производството по отмяната му следвало да протече съгласно разпоредбите на чл.99- 102 от АПК. В изданието индивидуален административен акт, административният орган не е посочил коя от хипотезите на чл.99 от АПК е налице. Следвало да се съобрази и срока по чл. 102, ал.2 от АПК-тримесечен срок от узнаване на обстоятелството, което служи за основание за отмяната му, в случая била датата, на която са заличени незаконосъобразно осигурителните данни на Н. Г. З.. На следващо място, към момента на издаване на процесното разпореждане органът следвало да се съобрази и процесуалната норма на чл.168, ал.4 от АПК. Според жалбоподателя първо трябвало да се възобнови производството по предоставяне на обезщетение, а едва след това да бъдат предприети процесуални действия по отмяната му. В случая били нарушени чл. 26, ал.1 от АПК, чл. 8 от АПК. Недопустимо било вследствие на последващо възникнало обстоятелство, чрез придаване на негово обратно действие или действие в минало време да се прави преоценка на факти и обстоятелства относими към конкретен момент, относно наличие на основание за право на обезщетение. Издаденото Разпореждане било неправилно и необосновано. Недопустимо било с описателната част и мотивите на Решението да се прави опит за прикриване и отстраняване на допуснати процесуални нарушения на издаващия орган от липсата на мотиви в издадените Разпореждания. Липсвало отразяване в актовете кой, кога и как е заличил осигурителна информация. Административният орган повтарял до степен на престъпна небрежност своето процесуално нарушение на чл.26, ал.1 от АПК и чл.34 от АПК, като поставял силата и приложимостта на разпоредба от нормативен акт от по ниска степен / Наредба Н-8 / от 2005 на МФ /спрямо разпоредба на нормативен акт от по - висока степен /АПК /. Освен това с издаването на Констативен протокол, който не е индивидуален административен акт не можело да се пораждат права и задължения спрямо трети лица. Моли съда да отмени обжалвания административен акт.

В хода на съдебното производство, жалбоподателят редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Черногорски, който поддържа жалбата.

Ответникът директор на ТП на НОИ- С. чрез процесуален представител оспорва жалбата и предлага същата да се отхвърли като неоснователна по мотиви, изложени в решението на директора. Депозира писмено становище. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изразява становище по жалбата.

Административен съд- София град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 15.10.2018 г. Н. З. подал заявление за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО. Представил заповед № 025/12.10.2018 г., издадена от осигурител [фирма], ЕИК[ЕИК], за прекратяване на трудовото му правоотношение, считано от 12.10.2018 г., на основание чл. 325, ал. 1, т. 4 от Кодекса на труда /КТ/.

Предвид представените от Н. З. документи и наличните данни, подавани по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, с Разпореждане № 214-00-9837-1 от 23.10.2018 г. на

основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО, на жалбоподателя е отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 12.10.2018 г. до 11.10.2019 г. в размер на 45,38 лв. дневно.

При осъществен последващ контрол относно изплатени парични обезщетения от ДОО на лица, за които са подавани данни по чл. 5, ал. 4 от КСО от [фирма], ЕИК[ЕИК] са установени факти и обстоятелства, които са обосנוвали служебно заличаване на подадените от този осигурител данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за Н. З. за периода от 10.09.2018 г. до 11.10.2018 г., включително.

От уведомително писмо вх. № 4023-21-428#7/31.01.2019 г. на ТД на НАП - С. се установява, че има данни за подавана годишна декларация от [фирма] по чл. 92 от ЗКПО от дружеството за финансовата 2016 г. с деклариран приходи и разходи и деклариран отрицателен финансов резултат /счетоводна загуба/, за 2017 г. няма подадена годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО. Декларации образец № 1 и образец № 6 относно осигурителния стаж и осигурителния доход на лицата са подавани по електронен път, с КЕП, от името на управителя на дружеството Г. И. Ч..

Назначената в ТП на НОИ-С. град проверка по разходите на ДОО на [фирма], ЕИК[ЕИК] приключила с Констативен протокол № КВ-5-21-00545758/01.04.2019 г. от контролен орган, видно от който, по данни от Търговския регистър [фирма], ЕИК[ЕИК] се представлява и управлява от Г. И. Ч., считано от 18.10.2017 г.

Предвид установени при извършените проверки от НАП и НОИ факти и обстоятелства, се е наложило обоснованото заключение, че от м. август 2017 г. до м. ноември 2018 г. [фирма], ЕИК[ЕИК] не е извършвало дейност по смисъла на Търговския закон, която да предполага наемане на лица по трудов договор за осъществяването ѝ. Не се установяват никакви данни за реализирани приходи от търговска дейност на дружеството през съответния период, които да обуславят изплащане на възнаграждения на лицата, за които са подавани данни в регистъра на осигурените лица.

С оглед резултата от извършените проверки на [фирма] и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, респ. трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, контролните органи приели, че те не са били осигурени лица.

С оглед установеното, са предприети действия от контролните органи на ТП на НОИ, в рамките на предоставената им от закона компетентност, за служебно заличаване по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. на Министъра на финансите за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, на подадените от дружество [фирма], ЕИК[ЕИК] данни за лицата, работили по трудови правоотношения за периода от м. август 2017 г. до м. ноември 2018 г.

От ИА „Главна инспекция по труда“- Дирекция „Инспекция по труда“ С. служебно са заличени и подадените от [фирма] уведомления за сключени трудови договори.

Подадените данни от [фирма] по чл. 5, ал. 4 от КСО за Н. Г. З. са заличени за периода от 10.09.2018 г. до 11.10.2018 г. вкл., поради което за това време се приема, че не е имал качество на осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО, което обстоятелство се явява със съществено правно значение досежно правото на парично обезщетение по чл.50, ал.6 от КСО.

Въз основа на заличаването на данните за осигурителен стаж и осигурителен доход за

Н. З., които имат значение за определяне на правото, размера и периода за изплащане на ПОБ, длъжностното лице по осигуряването за безработица, е постановило разпореждане № 214-00-9837-2 от 30.08.2019 г., с което е отменено разпореждане №214-00-9837-1/23.10.2018 г. за отпускане на ПОБ.

С разпореждане № 214-00-9837-3 от 30.08.2019 г. е постановен отказ за отпускане на ПОБ на Н. З. по подаденото на 15.10.2018 г. заявление с данни за последно правоотношение с [фирма].

С разпореждане № 214-00-9837-4 от 03.09.2019 г. на основание чл. 114, ал. 3 от КСО във вр. с чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено Н. Г. З. да възстанови добросъвестно получено ПОБ за периода от 12.10.2018 г. до 30.06.2019 г. в размер на общо 7 986.88 лв. главница.

Срещу разпореждане № 214-00-9837-4 от 03.09.2019 г. е подадена жалба вх. № 1012-21-1654 от 18.09.2019 г. по административен ред пред Директора на ТП на НОИ-С. град.

С обжалваното в настоящото производство Решение № 1040– 21–54 от 28.01.2020 г. на Директора на ТП на НОИ– С. град е отхвърлена подадената жалба с вх. № 1012-21-1654 от 18.09.2019 г., от Н. Г. З., като неоснователна и е потвърдено Разпореждане № 214-00-9837-4/03.09.2019 г. на Ръководителя на осигуряването за безработица, като правилно и законосъобразно.

В хода на съдебно производство са приети като доказателства представените с жалбата и административната преписка писмени документи, както и допълнително ангажираните от страните.

При така установените факти се налагат следните следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 118, ал.1 КСО, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Предвид това, че за валидността на акта съдът следи служебно и във връзка с доводите на жалбоподателя за нищожност намира следното:

Обявяването на нищожността от съда може да се извърши по два начина– когато при оспорване на административен акт, в законово определения срок, съдът констатира, че актът е нищожен, и при изрично сезиране на съда с искане за прогласяване на нищожност – безсрочно по реда на чл. 149, ал. 5 от АПК. В двата случая за оспорването е необходимо да е налице правен интерес на оспорващия, като настоящия казус искането за прогласяване нищожността на процесното разпореждане, потвърдено с оспорваното решение е направено с депозираната в срок жалба. Правен интерес за оспорващия, в по-широк смисъл ще е налице, когато с оглед правната сигурност и силата на присъдено нещо, каквато съдебният акт несъмнено има – се прогласи *erga omnes* какви са правните последици, респ. липсата на такива, от евентуална нищожност. Интересът на оспорващия е мотивиран и имплицитно свързан с правото му да може да изисква от всички да се съобразят с правноустановеното в съответното съдебно решение. Такъв интерес за оспорващия е налице, ако без това

оспорване не би могъл да защити своите права и законни интереси, ако искането за прогласяване на нищожност е абсолютно необходим и единствен процесуален способ за правната му защита с оглед избягване на неблагоприятни правни последици. С други думи, правният интерес от обявяването на нищожността се състои в промяна в правното положение на заинтересувания, което настъпва в резултат от обявяване на нищожността. Процесуалноправният интерес е инструментът за защита на засегнатите права и интереси, представляващи същността на материалноправния интерес, и съотношението е като средство към цел. Това е причина за изискването, той да е налице към момента на оспорването – подаване на жалбата или искането за обявяване на нищожност. Процесуалноправният интерес е положителна процесуална предпоставка, от категорията на абсолютните. Той следва да е личен, пряк и непосредствен. Пряко засягане е налице, когато със самия акт могат да бъдат засегнати или са засегнати права и законни интереси, регламентирани от материалното право, т.е. се изменят, отменят или ограничават права, или административният акт създава права на трето лице, с което уврежда оспорвания или за които той поражда задължения. Съдебният процес е пътят за осъществяването на материалното право и в тази връзка не би могло да бъде отказано на правоимащия да поиска от съда да прогласи нищожността на акт, който го уврежда или би го увредил. Особено след като законодателят не обвързва обявяването на нищожността на административен акт със срок. Следва да се има предвид уточнението, че не съществува правен интерес от искане за прогласяване на нищожност на административен акт, ако съдът вече се е произнесъл относно неговата законосъобразност да следи и за нищожност, и ако установи такава – да я прогласи – чл. 168, ал. 2 от АПК. Влезлият в сила съдебен акт преклудира и правото по чл. 149, ал. 5 от АПК да се иска обявяването на нищожност без ограничение във времето. Това е гаранцията за стабилитета на административния акт – недопустимо е позоваване на нищожност, след като административният акт е преминал през съдебен контрол за законосъобразност. Във всички случаи, при оспорване на административните актове с искане за прогласяване на нищожност трябва да се докаже пред съда, че е налице засягане или предстоящо засягане на права или законни интереси. В тази връзка следва да се има предвид Решение № 5/17.04.2007 г. по к.д № 11/2006 г., съгласно което "прогресивният характер на легитимацията е възможност да се обжалват административните актове не само когато са налице пряко нарушени права, но и при предстоящо засягане на права". Правният интерес следва да е правомерен, личен и обоснован, както и да е налице към момента на предявяване на претенцията пред съда. Преценката в тази насока е в правомощията на съда за всеки конкретен казус.

Доколкото в специалните закони и в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконнообразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: 1). Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта. 2). Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам -

на липса на волеизявление. 3). Съществените нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление (например - поради липса на кворум). 4). Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора- т. е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма, и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание. 5). Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт посоченият порок води до нищожност.

В случая съдът не констатира такива пороци в акта, които да го правят нищожен. Обжалваното решение е издадено от компетентен орган съгл. чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „д“ от КСО и в установената от закона писмена форма. При издаване му не са допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила.

Потвърденото с Решение № 1040-21-54/28.01.2020г. на директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ С.- град, Разпореждане № 214-00-9837-4/03.09.2019 г. също е издадено от компетентен орган. За да приеме това съобрази, че разпореждането е издадено от „За“ Ръководител на осигуряването за безработица- А. К.- гл. експерт по осиг. ПОБГВ , като изрично е отразено съгласно Заповед №1015-21-76/19.02.2019 г. Същата заповед е приложена по делото /л.121/, видно от която Директорът на ТП на НОИ- С. град е възложил изпълнението на функциите на административни органи по чл.54ж, ал.1 и ал.3 и чл.54ж, ал.3 и във вр. с чл.114, ал.1 КСО на изрично посочените длъжностни лица от отдел ПОБГВ на ТП на НОИ – С. град, като под номер 6 фигурира А. К.- гл. експерт по осигуряването. Предвид това доводите на жалбоподателя в тази насока се явяват неоснователни.

По отношение на материалната законосъобразност на атакувания административен акт:

Съгласно чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на следните случаи, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение: когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

Легална дефиниция за понятието "осигурено лице" е дадена в § 1, ал. 1, т. 3 от КСО (бр. 98 от 2016 г., в сила от 01.01.2017 г.), според която "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски; осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т.

1-3 и 5 от КСО. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

Върховният административен съд многократно е постановявал, че от съдържанието на цитираното определение за осигурено лице следва, че едно от условията, на които е необходимо да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО (в този смисъл са решение № 314/2016 г. по а. д. № 3171/2015 г. на ВАС, решение № 211/2016 г. по а. д. № 3681/2015 г. на ВАС, решение № 292/11.01.2017 г. по а. д. № 14312/2015 г. на ВАС, решение № 220/2014 г. по а. д. № 12497/2013 г. на ВАС и други). Следователно наличието на трудов договор само по себе си не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение с произтичащите от него права на обезщетение, тъй като липсва идентичност между трудовото и осигурителното правоотношение. Наличието на трудово правоотношение обикновено води до възникване на осигурително правоотношение, но не винаги. Изискването на законовата разпоредба на КСО, съдържаща определението за "осигурено лице", е лицето да упражнява трудова дейност. Следователно лицето трябва да има сключен трудов договор и валидно възникнало трудово правоотношение, но и реално да осъществява трудова дейност в рамките на това правоотношение. В този смисъл е напр. и решение № 4901 от 27.04.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6817/2019 г.

Доказателствената тежест за установяване на реално положение труд е на самото лице /така Решение № 2524 от 18.02.2020 г. на ВАС по адм. д. № 12220/2019 г./. Безспорно от съществено значение е въпроса дали са доказателства, от които в административното производство се установяват индиции за липса на доказателства полагал ли е труд оспорващият и при какви условия труд, за да се приеме, че е "осигурено лице". В този контекст, развитите съображения и тълкувания на закона от жалбоподателя, макар и логически издържани, следва да бъдат отклонени като ирелевантни за спора, доколкото по никакъв начин не се оборват изводите на административния орган. Както бе посочено по-горе, за да се счита едно лице за осигурено по смисъла на §1, т.3 от ДР на КСО и да има право на парични обезщетения и помощи, предвидени в кодекса, е необходимо едновременно да извършва трудова дейност, която е основание за осигуряване по чл.4 или 4а от КСО и да са внесени или дължими осигурителни вноски върху възнаграждение/получено, начислено но неизплатено или неначислено/. От извършените проверки от НОИ, НАП и ГИТ на осигурителя [фирма], се установява липса на факти и доказателства за упражняване на трудова дейност в посочения период. Издадените от органите на НОИ, НАП и ГИТ документи са официални такива и същите съгласно чл. 179 от ГПК имат обвързваща съда материална доказателствена сила.

Предвид установеното при извършените проверки, обосновано е прието от контролните органи на ТП на НОИ-С. град, че [фирма] през 2018 г. не е извършвало дейност по смисъла на Търговския закон за времето, посочено в издадените задължителни предписания, която да предполага наемане на лица по трудов договор за осъществяването ѝ. Не се установяват никакви данни за реализирани приходи от търговска дейност на дружеството, които да обуславят изплащане на възнаграждения в размери близки или равни до максималния осигурителен доход на лицата, за които са подавани данни в НОИ. В тази връзка се налага обосноваването извод, че лицата, за които има подадени данни за сключени трудови договори нямат качеството на осигурени лица по смисъла на §1, т. 3 от ДР на КСО, тъй като не се установяват данни реално да са упражнявали трудова дейност като една от императивно изискуемите предпоставки по чл.10, ал.1 от КСО за възникване на осигурително правоотношение. Установените факти и обстоятелства сочат, че без правно основание са декларирани данни в регистрите на НАП и НОИ с цел придобиване на право и отпускане на парични обезщетения от ДОО. В случая проверките по разходите на ДОО на търговското дружество е приключила с издаване на задължителни предписания за заличаване на данни в Р., вкл. и за Н. З. и те са били служебно заличени, след като е установено, че тези лица нямат качеството на осигурени лица по декларираните трудови правоотношения с дружеството.

Априори, реално положен труд не е доказан от жалбоподателя. Предвид заличаване на данните за осигурителен стаж и осигурителен доход на Н. З., подадени от [фирма], са налице нови данни по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, съгласно които се установява, че неоснователно му е било изплатено парично обезщетение. Като се е съобразил с установените факти и обстоятелства относно заличените данни по чл.5, ал.4 от КСО, послужили за изплащането на обезщетението, правилно ответникът е преценил, че е изпълнена хипотезата на чл.114, ал.2, т.2 от КСО.

Следва да се отбележи във връзка с отритото производство по оспорване по чл.193 ГПК досежно подписа на работодател в заповед № 025/12.10.2018 г. за прекратяване на трудов договор и в трудова книжка на Н. З. на л.11 и предвид разпределената доказателствена тежест, че жалбоподателят не ангажира никакви доказателства в тази насока. Съдът намира, че с изключването или не на тези доказателства от доказателствения материал не се променя крайния извод, поради което не следва същите да се подлагат на анализ.

Предвид горното и след като реално не е осъществена трудова дейност от Н. З., не е възникнало осигурително правоотношение с произтичащите от него права на обезщетение, т. е. жалбоподателят не попада в кръга на осигурените лица по смисъла на чл. 10 от КСО и §. 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО, тъй като не е налице една от предпоставките за възникване на правото на парично обезщетение. При това положение същият няма право на обезщетение, каквото не оспорва, че е получил.

Във връзка с доводите на жалбоподателя за нарушени права, свързани с неучастието му в административно производство, по което се явявало заинтересовано лице, следва да се има предвид, че производството по установяване на юридическите факти от значение за осигурителното правоотношение между осигурител и НОИ се развива между тези две страни. В това производство няма място за участие на евентуално осигурени лица или с претенции за осигурени от този осигурител. Жалбоподателят или черпещите осигурителни права лица на собствено основание от възникване на осигурително правоотношение следва да установяват и доказват с всички правно допустими способности, юридическите факти, от които черпят своите осигурителни права. В настоящия случай няма пречка страната, претендираща възникване на осигурително правоотношение в своя полза да доказва съществуването на такова правоотношение в съдебната фаза, в случая, че е била упражнявана трудова дейност в спорния период, което е от значение за правото на отпускане на парично обезщетение за безработица. Контролните органи на НОИ имат правомощията да извършват проверки на осигурителите във връзка с техните задължения за осигуряване на информация и заплащане на осигурителните вноски, но това не включва участието на други лица, тъй като не е налице пряко и непосредствено засягане на права и законни интереси на други лица извън отношенията осигурител- НОИ. Участието на жалбоподателя в отношенията между осигурителя и НОИ, още по малко в служебните контролни проверки не намират опора в закона. Констатациите на органа се основават на други производства и актове, в които жалбоподателят няма възможност да участва. За него е налице възможността да установи собствените си права в съдебното производство. Участието като страна в административен процес е свързано и се основава на засягане на права и интереси-чл. 15 АПК и административните актове да засягат непосредствено такива права и интереси чл. 21, ал. 1 АПК. В административното и съдебно производство защитата на жалбоподателя не се основава на доводи за упражнявана трудова дейност и доказателствени искания, за установяване на факта, че е била извършвана, които са фактическите и правни основания за валидно възникване на осигурително правоотношение. В този смисъл е Решение № 3065 от 09.03.2021г. по адм. дело № 10737/2020 на Върховния административен съд на Република България- Шесто отделение.

При това положение неправомерно получените средства следва да бъдат възстановени от жалбоподателя.

Всички описани доказателства, установяващи липсата на реално положен труд от страна на Н. З., са нови данни и документи по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, което потвърждава, че са налице законовите предпоставки същият да възстанови получените парични средства от ДОО в посочения по- горе размер. По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от

него разноси. Ответникът претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, предвид фактичестката и правна сложност на делото жалбоподателят следва да му заплати юрисконсултско възнаграждение в минимален размер- 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Г. З., ЕГН-[ЕГН] срещу Решение № 1040-21-54/28.01.2020г. на директора на Териториално поделение на НОИ С.-град.

ОСЪЖДА Н. Г. З., ЕГН-[ЕГН], да заплати на ТП на НОИ С.- град направените по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: